

Sygn. akt IV CSK 383/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku K. M.
przy uczestnictwie Gminy Miasta G. i M. M.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 9 stycznia 2014 r., sygn. akt XVI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację wnioskodawczynie K. M. od postanowienia Sądu Rejonowego w G. z dnia 22 maja 2013 r., którym oddalony został wniosek o stwierdzenie zasiedzenia z upływem dnia 27 maja 2005 r. nieruchomości gruntowej położonej w G.. Przyczyną oddalenia wniosku było ustalenie niespełnienia przesłanki posiadania samoistnego nieruchomości przez czas wystarczający do zasiedzenia. Ustalenia te podzielił Sąd drugiej instancji, który, zgodnie z zarzutami apelacji poddał kontroli ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i ustalił, że nieruchomość była przedmiotem użytkowania wieczystego, w związku z czym okresu posiadania tego prawa nie można doliczyć do okresu posiadania samoistnego o charakterze właścicielskim w celu zasiedzenia prawa własności.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu błędne zastosowanie prawa materialnego, tj. art. 339 i art. 340 k.c. poprzez nieprawidłowe określenie charakteru posiadania nieruchomości; art. 238 k.c. dotyczącego wnoszenia opłaty związanej z użytkowaniem wieczystym; art. 72 ustawy o gospodarcze nieruchomościami odnośnie do uzależnienia wysokości opłaty za użytkowanie wieczyste od wielkości nieruchomości; art. 172 i art. 336 k.c. poprzez nieuznanie posiadania wieczystego użytkownika jako posiadania samoistnego. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 328, art. 228 § 1 k.p.c. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę i uwzględnienie apelacji wraz ze zmianą rozstrzygnięcia o kosztach. Ponadto wniosła o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania wskutek niewystąpienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik wnioskodawczynie powołał się na wystąpienie w sprawie „istotnego zagadnienia prawa cywilnego materialnego” oraz „oczywistego błędu w stosowaniu prawa

materialnego”, jak też oczywisty charakter błędu dotyczący „sporządzenia niepełnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia”. Odnosząc się najpierw do tej drugiej kwestii wskazać należy, że pełnomocnik ograniczył swoje uzasadnienie spełnienia przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. do stwierdzenia, iż „zarzuty dotyczące błędnego zastosowania przepisów prawa cywilnego - domniemań związanych z posiadaniem, jak też i sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, mają charakter oczywisty, albowiem bez konieczności czynienia rozważań prawnych i analizy przepisów widać, iż rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego pozostaje wbrew treści domniemań, zaś w uzasadnieniu wyroku pominięto istotne okoliczności”.

Według art. 398⁴ § 2 k.p.c., który to przepis jest w skardze powołany, wniosek o przyjęcie skargi powinien być odrębnie uzasadniony. Zatem oczywistość skargi, przez którą rozumie się zarzucenie orzeczeniu sądu drugiej instancji, jak trafnie stwierdza jej autor brak konieczności czynienia rozważań prawnych i analizy przepisów, musi się dowieść poprzez odrębnie uczyniony wywód prawny, a nie odwołanie w domyśle do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej. Podstawy te są rozważane dopiero przy rozpoznawaniu samej skargi. Do oczywistego uzasadnienia skargi nie może też przekonywać zarzucenie „sporządzenia niepełnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia”, co samo w sobie nic nie znaczy wobec skutków, jakie niesie podważanie prawomocnego orzeczenia sądowego.

Postępowanie wywołane wniesieniem skargi kasacyjnej ma charakter nadzwyczajny, dlatego należy profesjonalnie wykazać występowanie istotnego zagadnienia prawnego. Pełnomocnik skarżącej próbuje to uczynić poprzez wywód dotyczący znaczenia podnoszonego problemu, jednak argumentacja prawna jest bardzo uboga, a zagadnienie prawne nie tyle przedstawione i sformułowane, ile tylko zasygnalizowane. Nie wystarczy bowiem wywołać problem prawny i wskazując wręcz, że jest on już rozważony w orzecznictwie Sądu Najwyższego, to zdaniem strony skarżącej - niezadawalająco. Postawionym pytaniom powinny towarzyszyć rozważania prawne z wykorzystaniem dotychczasowego orzecznictwa i poglądów doktryny, które na tle wyrażanych poglądów wykażą potrzebę rozstrzygnięcia problemu prawnego, mającego znaczenie ogólne, ale

w szczególności dla rozpoznania konkretnej sprawy. Zabrakło tego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi, ale również w samym uzasadnieniu jej podstaw jest zbyt wiele o własnym wyobrażeniu wnioskodawczynie co do stanu faktycznego, a tym Sąd Najwyższy się już nie zajmuje, bazując na ustaleniach sądów w toku instancji (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Uzasadnienie prawne w odniesieniu do podstaw kasacyjnych pokazuje, że problemy prawne, które podnosi pełnomocnik skarżącej są wystarczająco już wyjaśnione i tak ogólnie, jak sformułowane we wniosku o przyjęcie skargi nie wymagają podjęcia przez Sąd Najwyższy. Nie została więc spełniona przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.

[aw]